

Det, som jeg bare skal høre, er, om hr. Keld Albrechtsen med det, hr. Keld Albrechtsen heroppe siger, overhovedet ikke tillægger principperne i FN's charter nogen betydning, og om hr. Keld Albrechtsen overhovedet ikke tillægger vedtagelsen af OSCE's charter for europæisk sikkerhed nogen betydning.

Det er jo konsekvensen af det, hr. Keld Albrechtsen siger, for hvis det er sådan, at hr. Keld Albrechtsen mener, at det kan bruges til hvad som helst, så betyder det her ikke en snus, og så mener hr. Keld Albrechtsen ikke, at FN-pagten overhovedet betyder noget som helst.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu må jeg sige, at jeg har sædvanligvis overordentlig respekt for hr. Jacob Buksti som debatør, men lige nu synes jeg godt nok, det kniber, for jeg må sige til hr. Jacob Buksti, at jeg har ikke så meget som antydningvis sagt noget som helst i retning af, at jeg ikke har respekt for FN's charter. Naturligvis ikke.

Det, jeg har sagt, er, at problemet i disse ord, som man har strikket sammen i EU, er, at man undgår at nævne ordet FN-mandat. Man giver sig selv ret til at handle uden FN-mandat. Det er de nøgne kendsgerninger bag alle de smukke ord. Selvfølgelig er hr. Jacob Buksti og jeg enige om betydningen af FN's charter. Det, der er det forfærdelige, er, at man forbeholder sig ret til at bryde reglerne i FN's charter. Man gør det i en sproglig dragt, så det kan være vanskeligt for andre end jurister, der har siddet og studeret det med lup, at se det smuthul, som man har indbygget i disse formuleringer.

Charlotte Antonsen (V):

For en lille måned siden fejrede vi 10-års-dagen for Murens fald og for afslutningen af den kolde krig. Dermed blev der skabt et nyt politisk landkort i Europa. Fra den ene dag til den anden blev det pludselig muligt at forene to lande til ét, fra den ene dag til den anden blev det pludselig muligt at forene regioner, at forene folk, som har hørt sammen, men som ikke har kunnet leve side om side i mere end 50 år, fra den ene dag til den anden blev det muligt at forene familier, der havde været delt i mere end to generationer.

Faldet af Berlinmuren har fuldstændig ændret det politiske perspektiv for europæisk politik. For første gang i mere end 50 år kan vi hele Europa, og Venstre ønsker at hele Europa.

Vi har aldrig set EU som de rige mænds klub, som nogle har beskyldt EU for at være, men op til 1989 var delingen af Europa faktisk en reel forhindring for, at landene mod Øst kunne komme med i EU.

Først og fremmest ønsker vi, at de central- og østeuropæiske lande bliver medlemmer af EU af hensyn til deres menneskerettigheder, fordi menneskerettigheder er universielle. Det er klart, at vores menneskelige forpligtelser er stærkest over for vores egen familie, men efter vores familie er vores naboer dem, der er tættest på, og vi skal forholde os til dem og støtte dem. Det kan vi bedst gøre her i EU ved at hjælpe vores nye demokratiske central- og østeuropæiske lande til at blive medlemmer af EU, og de skal naturligvis have samme muligheder som vi for at deltage i den politiske beslutningsproces.

Derfor har Venstre ønsket, og vi ønsker fortsat en snæver EU-regeringskonference. Vi mener allerede, at man har ventet alt for længe på at udvide kredsen af lande i EU, og derfor er det helt klart vores prioritet, at vi får en snæver EU-konference, så vi alene koncentrerer os om de ting, der skal til for at udvide landekredsen. Det var i øvrigt også vores position forud for Amsterdam. Dengang lyttede regeringen ikke, og det er vi da kede af, men omvendt må man sige, at vi er så tilfredse med, at regeringen nu også har valgt at ønske en snæver regeringskonference.

Efter at Berlinmuren faldt, var opløsningen af Warszawapagten også en realitet. Siden Anden Verdenskrig har Europa været sikret af atomparaplyen. Der var ikke nogen i Europa, der turde starte en krig i denne del af verden. Der var simpelt hen en alt for stor risiko for, at vi ville få et Amageddon, og derfor var konflikter langt fra europæisk jord de eneste konflikter, man så i løbet af den kolde krig. Så Europa både i Øst og Vest var faktisk fredelig under den kolde krig.

Efter Warszawapagtens opløsning har Rusland og de andre tidligere sovjetrepublikker startet deres besværlige vej mod markedsøkonomi og demokrati, og atomvåbnenes store indflydelse har naturligvis ændret sig. Det har vi så set i NATO i form af, at man har ændret konceptet, så man i dag kan gå »out of area«, altså gå ind og løse den nye type konflikter, man har, og det, der så skal til at ske her på Helsinkitopmødet, er faktisk, at man skal til at gøre noget tilsvarende i Europa.